

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Năm, ngày 19/12/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 120

Hòa Thượng nói, chúng ta tu hành không có lực vì thời khoá công phu của chúng ta không miên mật. Có người một ngày thời khoá hai đến ba lần nhưng thời khoá của họ không ổn định thậm chí, họ cho rằng, nếu hôm nay họ quên làm thời khoá thì ngày mai họ có thể làm bù. Chúng ta không giữ được thời khoá nhất định thì công phu của chúng ta không có lực. Thí dụ, chúng ta thời khoá được 10 ngày đúng giờ mà có 1 ngày chúng ta làm không đúng giờ, thì chúng ta sẽ có ngày thứ 2 không làm đúng giờ và công phu của 10 ngày trước đã bị phá vỡ. Chúng ta có ba năm công phu miên mật nhưng chúng ta có ba ngày không đúng giờ thì công phu của ba năm cũng tan vỡ. Chúng ta phải có thời khoá nhất định. Khi còn nhỏ, chúng ta đi học, chúng ta có thời khoá biểu các môn học. Khi chúng ta công phu, chúng ta nhất định phải giờ nào việc đó, không tùy tiện.

Khi chúng ta học chuyên đề Hòa Thượng nói: **“Giờ niệm Phật mà chúng ta lay Phật, giờ lay Phật mà chúng ta đi tụng Kinh thì đó cũng là chúng ta đã xen tạp”**. Khi mọi người đi lao động nhưng chúng ta công phu, chúng ta tưởng rằng mình siêng năng, tinh tấn nhưng đây chính là xen tạp. Giờ lao động thì chúng ta đi công phu, giờ công phu thì chúng ta muốn đi lao động, đây là bệnh nghiêm trọng của chúng ta. Chúng ta không giữ được thời khoá ổn định nên công phu của chúng ta không có lực. Thời khóa buổi sáng của tôi đã trở thành bất di bất dịch, đến giờ cần dậy là tôi tự dậy. Tôi đang ở Quảng Trị, thời tiết ở đây rất lạnh và khó chịu nhưng tôi thức dậy trước khi chuông điện thoại reo. Chúng ta đã định đặt thời khoá nhất định thì chúng ta phải tuân theo.

Hòa Thượng từng nói, chúng ta thường có thói quen, hôm nay chúng ta cần làm một việc, chúng ta chưa làm xong vì bận một việc nào đó, chúng ta muốn ngày mai làm bù. Đây cũng là sự chệnh mảng của chúng ta, chúng ta nhất định phải giờ nào việc đó. Thí dụ, khi chúng ta nhìn thấy bãi cỏ rộng, chúng ta thường có ý niệm, không biết khi nào chúng ta mới nhổ xong cỏ, chúng ta tưởng rằng chúng ta nhổ cỏ khoảng ba giờ mới xong nhưng chúng ta làm một giờ thì đã xong. Ngay từ đầu, chúng ta luôn có vọng tưởng, chúng ta không vọng tưởng thì mọi sự, mọi việc sẽ dễ dàng. Ban đầu chúng ta cảm thấy khó, chúng ta chệnh mảng nhưng nếu chúng ta quyết tâm thì chúng ta sẽ làm nhanh hơn gấp nhiều lần so với chúng ta nghĩ.

Trong việc công phu tu hành cũng như vậy, ban đầu, chúng ta cho rằng lay 500 lay là khó khăn nhưng khi chúng ta làm thì chúng ta cảm thấy việc này chúng ta có thể

làm được. Hằng ngày, tôi lạy 5 nhịp, mỗi nhịp 66 cái, tôi vừa lạy vừa đếm để đối trị với sự lười biếng của mình. Tôi vừa lạy vừa đếm “**A Di Đà Phật**” 1, “**A Di Đà Phật**” 2...nếu tôi đếm nhầm thì tôi đếm lại, nếu tôi lạy đầu không sát đất thì tôi sẽ lạy thêm một cái, đây là cách tôi đối trị tập khí. Trước đây, tôi cảm thấy việc lạy Phật buổi sáng rất “*đau khổ*”, hiện tại, tôi cảm thấy mọi việc bình thường. Trong ngày lễ vía Phật A Di Đà, tôi lạy Phật 500 lạy, tôi cảm thấy hai chân đau nên sáng hôm sau, tôi thương lượng với mình là hôm nay trời lạnh, chân đau nên tôi sẽ chỉ lạy một nửa thời gian. Tôi lạy một lúc thì xong và tôi cũng không cảm thấy mệt mỏi. Chúng ta tu hành nhiều năm mà công phu không có lực vì chúng ta chênh mảng, không có hằng tâm. Ban đầu, chúng ta đều nghĩ mình không làm được nhưng chúng ta cố gắng thì chúng ta sẽ thức dậy đúng giờ, vào học đúng giờ. Trong xã hội hiện đại, mọi người quá bận rộn với “*danh vọng lợi dưỡng*” nên họ cảm thấy việc chúng ta làm được là “*phi thường*”. Tập khí là thói quen. Hòa Thượng nói: “**Những thói quen tốt, chúng ta chưa quen thì chúng ta làm cho chúng trở thành quen. Những thói quen xấu, chúng ta đã quá quen thì chúng ta phải làm cho chúng trở thành lạ**”.

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, khoảng thời gian trước con tụng “Kinh Vô Lượng Thọ”, con cảm thấy rất hoan hỷ, khi con đến núi Cửu Hoa, con gặp Sư phụ ở trên núi, Sư phụ nói trước đây con mưu tài, hại mạng, mong cầu danh lợi và bảo con tụng “Kinh Địa Tạng”. Khi con tụng “Kinh Địa Tạng” con cảm thấy rất khó khăn, vất vả. Hiện tại, mỗi ngày con tụng “Kinh Địa Tạng”, lạy Bồ Tát Địa Tạng, tụng “Kinh Vô Lượng Thọ”, con tu học như vậy có được hay không?*”. Tổ sư Tịnh Độ nói: “**Cho dù Thích Ca Mâu Ni Phật hiện ra trước mặt nói, chúng ta không nên niệm “A Di Đà Phật” mà nên niệm một vị Phật khác thì chúng ta cũng không nghe theo, bởi vì vị Phật đó chắc chắn là vị Phật giả**”.

Hòa Thượng nói: “**Đây là bạn mới đến núi Cửu Hoa, nếu bạn đến núi Thiên Thai thì vị đó sẽ dạy bạn tụng “Kinh Pháp Hoa”, bạn đến núi Ngũ Đài sẽ có vị dạy bạn tụng “Kinh Hoa Nghiêm”, gặp một vị nào đó dạy bạn tu pháp khác thì bạn nghe theo vậy thì việc tu hành của bạn sẽ ra sao? Chúng ta gặp một người họ dạy chúng ta một con đường, chúng ta gặp hai người họ dạy chúng ta hai con đường, chúng ta gặp ba người họ dạy chúng ta ba con đường**”.

Hòa Thượng nói: “**Lời dạy của người xưa rất có đạo lý, chúng ta chỉ nên theo một vị Lão sư. Khi tôi mới bắt đầu học Phật, tôi học với Lão sư Lý Bình Nam, lúc đó tôi chưa xuất gia, khi mới học, tôi kiên trì thực hiện theo ba điều kiện mà Lão sư yêu cầu. Điều kiện thứ nhất là nếu tôi đã nhận Lão sư Lý thì tôi chỉ học với duy nhất một vị Thầy, ngoài vị Thầy này ra, tôi không được nghe bất cứ Pháp sư xuất gia hay lão sư tại gia nào giảng Kinh, thuyết pháp**”. Khi Hòa Thượng mới gặp Lão sư Lý Bình Nam, Lão sư đã nói với Hòa Thượng: “**Nếu ông nhận tôi làm Thầy thì từ nay về sau ông chỉ được nghe một mình tôi dạy, ông không được nghe vị xuất gia hay tại gia nào giảng Kinh, thuyết pháp**”.

Hòa Thượng nói: **“Điều kiện thứ hai là tất cả sách mà tôi muốn xem hay thời khoá tu tập của tôi phải do Lão sư chỉ định”**. Việc này rất quan trọng, chúng ta nhất định phải làm thời khoá tu học theo sự chỉ định của Lão sư nếu Lão sư không chỉ định thì chúng ta nhất định không được làm theo. Nếu Kinh sách nào mà Lão sư không cho phép xem thì chúng ta cũng nhất định không được xem. Đây chính là **“Một môn thâm nhập trường kỳ huân tu”**. Điều kiện thứ ba, tất cả những gì tôi học được trước khi gặp Lão sư đều phải bỏ đi hết, từ ngày gặp Lão sư mọi sự, mọi việc phải bắt đầu lại từ đầu”.

Hòa Thượng nói: **“Trước khi tôi thân cận Lão sư Lý Bình Nam, tôi đã thân cận với Chương Gia Đại Sư trong ba năm, tôi cũng học tập với Giáo sư Phương Đông Mỹ một thời gian, những thứ đã học phải xem như đồ phế thải, phải bắt đầu lại từ đầu như vậy mới có thể có thành tựu”**.

Trước đây, tôi đến một số đạo tràng, tôi nói, tu học như vậy không thể có thành tựu, họ nên bắt đầu lại từ đầu. Chúng ta bắt đầu tốt thì chúng ta mới có kết quả tốt, chúng ta xen tạp thì không thể có kết quả tốt. Có một đạo tràng tên là **“Đạo tràng Vô Lượng Thọ”**, Hòa Thượng trụ trì ngôi chùa đó đã có tuổi nhưng Ngài vẫn rất đẹp, sau khi tôi giảng xong buổi sáng thì Hòa Thượng trụ trì nói, theo sự yêu cầu của đại chúng thì tôi nên giảng cả buổi chiều, khoảng 7, 8 giờ tối tôi mới trở về Đà Lạt. Nhà của vị trưởng đạo tràng đó, tầng 2 là đạo tràng, tầng 1 là cửa hàng bán hải sản, tôi khuyên họ không nên làm như vậy vì họ đã gián tiếp kinh doanh trên sinh mạng chúng sanh nhưng họ không nghe, họ cho rằng tôi là một cư sĩ nên họ không xem trọng. Một năm sau, khi tôi có dịp đi qua nơi đó, tôi ghé thăm họ thì tôi thấy họ mở thêm một quầy rượu. Người này không sợ nhân quả nên họ mới làm những việc sai trái như vậy. Tâm cảnh của người cũng là tâm cảnh của chúng ta, chúng ta có thể cũng đang tùy tiện phạm phải những việc sai lầm. Chúng ta không tin nhân quả, chúng ta làm những việc trái với nhân quả thì chúng ta tu hành cả đời cũng không có thành tựu. Gần đây, có một câu nói khiến tôi giật mình phản tỉnh: **“Người chấp trước nặng nhất là người niệm Phật”**. Sự chấp trước của những người niệm Phật như một thành trì kiên cố. Chúng ta có sự chấp trước như vậy không?

Hòa Thượng nói: **“Ban đầu Lão sư ước định cho tôi nhất định phải tuân thủ trong vòng 5 năm, tôi nghe lời của Thầy, chỉ sau 3 tháng, tôi đã thấy có hiệu quả rất rõ ràng, vọng niệm của tôi giảm, tâm thanh tịnh, đầu óc minh mẫn hơn, khi tôi nghe giảng thì liền hiểu, mức độ hiểu tương đối sâu, chỉ sau 6 tháng thì tâm tôi thường sinh hoan hỷ. Cách làm này của Lão sư rất cao minh, Lão sư yêu cầu tôi tuân thủ 5 năm, tôi chính mình tự kéo dài thêm 5 năm nữa, sau 10 năm, tôi đã cắm gốc được vững chắc”**. “Cắm gốc” là sau 10 năm, Ngài đã hiểu sâu pháp tu, tin nhân quả một cách triệt để. Có người tu học 10 năm, 20 năm vẫn chưa thể cắm gốc.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không nghe lời giáo huấn của Lão sư thì chúng ta không có cách nào có thể có thành tựu. Người hiện tại thích học rộng, nghe nhiều, không chịu thâm nhập nên không thể khai được trí tuệ, tất cả những gì họ học được chỉ là thường thức, không phải là trí tuệ. Trí tuệ là từ trong tâm thanh tịnh mà có được. Chúng ta chỉ học một bộ Kinh, với một vị Thầy thì chúng ta dễ dàng có được tâm thanh tịnh. Chúng ta học với nhiều người thì chúng ta đã xen tạp, cái chúng ta học đã trở thành Phật học thường thức”**.

“Thâm nhập” là hiểu từ nơi nội tâm, không phải là hiểu trên bề ngoài. Điều chúng ta hiểu, điều chúng ta biết chỉ là thường thức, không phải là trí tuệ. Người hiện tại, nghe nhưng không làm, hoặc nếu làm cũng không làm một cách thành tâm thành ý. Nhiều người hiểu, nói được Phật pháp nhưng họ không nội hóa được Phật pháp vào khởi tâm động niệm nên họ tu hành không có sự hoan hỷ, hằng ngày, họ đều phải nỗ lực, phải “ra sức” nên họ rất mệt mỏi. Nếu chúng ta ở trạng thái này thì chúng ta chưa có được niềm vui trong nội tâm hay như nhà Phật nói là chúng ta chưa có pháp hỷ.

Có người hỏi Hòa Thượng: **“Thưa Hòa Thượng, con muốn độ Cha Mẹ vãng sanh, Cha Mẹ vãng sanh rồi thì con mới vãng sanh hay con vãng sanh trước rồi quay trở về độ Cha Mẹ?”**.

Người hỏi câu này đang vọng tưởng, nếu chúng ta có năng lực độ Cha Mẹ vãng sanh thì chúng ta đã nắm chắc phần vãng sanh. Hòa Thượng nói: **“Tự hành giúp cho hóa tha, hóa tha giúp cho tự hành”**. Hai việc này tương bổ, tương thành. Chúng ta phải vừa tu hành vừa độ người, việc độ người cũng sẽ giúp cho việc tu hành của chúng ta. Chúng ta giúp người tu hành cũng chính là chúng ta giúp mình tinh tấn, chúng ta tinh tấn cũng là giúp cho người tinh tấn.

Hòa Thượng nói: **“Trên Kinh Phật thường dạy chúng ta tùy duyên mà không phan duyên, chúng ta tùy duyên thì chúng ta mới được tự tại. Chúng ta phải biết việc làm và nguyện của chúng ta có tương ứng hay không. Chúng ta muốn giúp Mẹ vãng sanh nhưng chúng ta có đủ tư cách của người vãng sanh hay không? Tốt nhất là bạn nên chăm chỉ, nỗ lực y theo giáo huấn của Phật đà mà tu hành, thường đem công đức tu hành của mình hồi hướng cho Cha Mẹ. Đây chính là mảng hiếu tâm của một người con. Chính chúng ta phải tin sâu, nguyện thiết, phải phát nguyện vãng sanh, việc bạn vãng sanh trước hay Cha Mẹ vãng sanh trước thì đây là do công phu, nghiệp lực của mỗi người”**. Chúng ta thường lo lắng rằng Cha Mẹ không tu hành, Cha Mẹ chúng ta không vãng sanh nhưng mọi việc phải tùy duyên. Chúng ta tu hành tốt thì Cha Mẹ sẽ được cảm động, tự làm theo.

Hòa Thượng nói: **“Tốt nhất là chúng ta phải tu hành tốt, biểu diễn ra được tấm gương của người niệm Phật, không làm những việc của người thế gian thường tình. Chúng ta làm đúng tiêu chuẩn của người con hiếu hạnh, không dính mắc, không chìm trong “danh vọng lợi dưỡng”**. Chúng ta không tư vương, không tranh dành đến

tài sản của Cha Mẹ, chúng ta nhường cho anh chị em thì anh chị em nể trọng, Cha Mẹ an lòng về chúng ta. Việc làm này của chúng ta đã độ được rất nhiều người. Chúng ta tranh dành, tham cầu thì việc làm và nguyện vọng của chúng ta đã trái ngược nhau. Hiện tại, chúng ta muốn độ chúng sanh nhưng chúng ta không có năng lực, nếu chúng ta toàn tâm toàn ý hoàn thiện mình thì chúng sanh tự nhiên được độ. Điều này, nếu chúng ta thật làm thì chúng ta sẽ có sự thể hội.

Tôi hôm qua, em gái tôi nhắn tin: “*Em đang ngồi nghe đĩa anh Hai giảng, anh Hai giảng hay quá trời!*”. Tôi không bảo các em tôi tu hành, học Phật pháp nhưng các em trai, em gái tôi tự động mở đĩa nghe. Chúng ta tự làm những việc cần làm thì những người xung quanh sẽ tự được cảm hóa. Các em nhìn thấy tôi bôn ba khắp nơi, nhìn thấy tôi chỉ nghĩ cho người khác nên các em bắt chước làm theo. Đây là nguyện và hạnh tương ưng. Chúng ta có nguyện nhưng chúng ta làm ngược lại thì chúng ta không thể có kết quả. Hòa Thượng nói, quan trọng là chúng ta phải có nguyện và hạnh tương ưng. Chúng ta muốn Cha Mẹ vãng sanh thì chúng ta phải làm ra tấm gương một người niệm Phật đủ tiêu chuẩn được vãng sanh. Chúng ta đủ năng lực vãng sanh thì chúng ta mới có thể quay trở lại độ Cha Mẹ. Nhiều người chỉ mong cầu thậm chí tham cầu, vọng tưởng, mong người khác phải tốt nhưng họ không thật làm.

Tôi từng nói với các Phật tử ở Cần Thơ, mọi người đừng giới thiệu với người khác Bà là Mẹ của tôi, mọi người đối đãi với Bà như những người bình thường, khuyên Bà niệm Phật, nếu Bà niệm Phật thì đó là điều tốt, nếu Bà không niệm Phật thì đó là việc của Bà! Khi tôi gọi điện cho Mẹ, nếu Mẹ tôi nói đau nhức ở đâu thì tôi nói: “*Do mẹ không niệm Phật, lạy Phật, Mẹ vẫn ăn thịt chúng sanh!*”. Bà rất ái ngại khi tôi gọi điện, thậm chí Bà dặn các em không cho tôi biết. Tôi làm ra những tiêu chuẩn, Bà không làm được những tiêu chuẩn này nên Bà cảm thấy ngại. Tôi hoàn toàn không cưỡng cầu, Bà làm được đến mức độ nào là tùy Bà.

Chúng ta đừng phan duyên, cưỡng cầu. Chúng ta làm ra tấm gương tu hành thì những người xung quanh chúng ta tự nhiên được độ, họ cảm nhận chúng ta thật làm thì họ sẽ làm theo, tự nhiên họ được độ mà không phải do lực tu hành của chúng ta. Khi Thích Ca Mâu Ni Phật tại thế, Ngài cũng không cứu được cả dòng họ Thích, dòng họ Thích có địa vị, giàu sang nên họ sống một cách hoang đường, phóng túng, tùy tiện, họ đã phạm phải những sai lầm, ác nghiệp sâu nặng. Nếu chính họ cảm nhận, tự quay đầu, chuyển tâm thì họ tự độ họ chứ không thể dựa vào lực của ai khác.

Hôm qua, khi tôi đến đây chia sẻ, mọi người nói từ trường của tôi mạnh. Tôi nói, tôi không có từ trường, tôi thật nói, thật làm, từng câu nói của tôi chắc như đinh đóng cột nên mọi người bị thuyết phục. Chúng ta phải thật làm, chúng ta biểu diễn ra hình ảnh của người sắp vãng sanh, buông xả mọi sự, mọi việc, khi làm xong mọi việc chúng ta không dính mắc trong tâm. Chúng ta chấp trước, buồn phiền, vương bận thì chúng ta đang làm ra biểu hiện của một người sắp “*vãng lai*”.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!